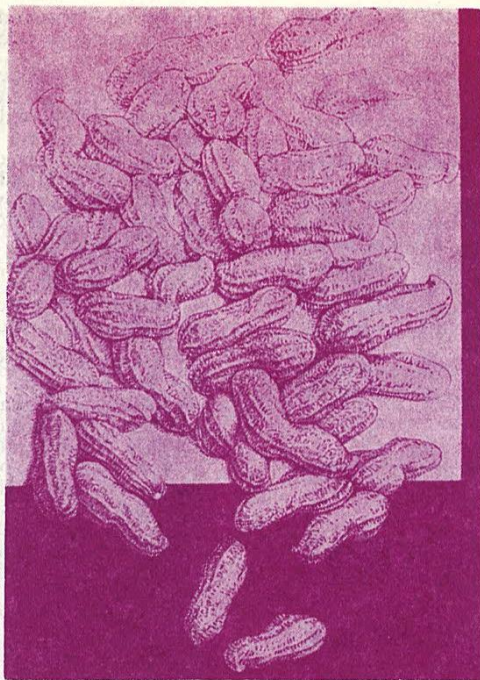

đavo tuče svoju ženu

milorad milenković šum

(1) Ima jedna velika njiva pored Tise. Orali je i kopali svi redom, al' niko tako ko Senčanski. U nju su svu svoju snagu, i svojih prošlih i bivših, sabili. Donosili i odnosili ručkove, pitu, slaninu onu sa šunkom, al' najčešće donosili gnojivo. Furtom su tako radili. I traktor prvi razrađivali na njenim lenijama, lagano, da ga ne satru. Umeli su tu danima da rade i da divane.

A tek ljubav kako su vodili! Još se o tome po selu priča u zgodnim prilikama i rasonodi. — Kad je Sveta prodo bika, ostali su samo rogovil!

(2) Bilo je već skoro leto. Prašina padala na oči, lice i ruke. Na vašarištu Sveta s dva šogora i pajtaša prodo bika. Bik se uzjogunio i hteo da ubode novog vlasnika, al' mu je u zadnjem momentu prišo deda Lazar i nešto na uvo šaputao. Umiri ga. Tako ode bik Svete Senčanskog, iz sela M. kraj Tise, pravo na prvi red klanja. Onda su unuci deda-Lazara snabdeli pivom i poslali u selo prvim autobusom. A Sveta sa šogorima i pajtašima svrnuo u kafanu »Kod bele butine«, da utole glad i jaru s očiju skinu.

Muzika bila prava, ona stara vojvođanska. Dugo su jeli, pili i pevali: o životu, ljubavi, salašima i svemu pomalo. Na njihovom stolu bilo je mesa ko drva, salame, domaćih kobasica i slanine od dve pole. Primetile to ženske i naišle odnekud: jedre, jake i znatizeljne. Igrale su dugo, pile i sedele u krilu Svete Senčanskog: ljubile lak život, a mrzele obaveze.

Kad je sunce izašlo iznad Mošorinskog brega, krenuli kućama. Na kanapu, pored bircuza, visio ženski veš. Šogori uzeli par gaća s čipkom i sakrili ih u velikim Svetinim džepovima. Od prodatog bika ostalo vrlo malo novaca, možda za još po jednu kafu i litar rakije, ili, kako su govorili njegovi pajtaši — ostali od bika samo rogovil.

Kad je Sveta stigao kući, u rane jutarnje sate, žena ga zapita za bika i novce, gde je svu noć bio i šta je radio. Zbunio se ovaj ko đače pred učiteljicom, pa počeo da muca, žalio se na nazeb i znoj, zavuko ruku u levi džep da izvuče maramicu, al' izvukao gaćice i brzo ih vratio, onda ruku zavuko u desni džep, izvukao druge svilene gaćice i počeo da briše čelo i lice. Zeni nije trebalo mnogo vremena da zapazi ovaj važan detalj: promenila se u licu i raširila oči kao krava Belka, stisla zube i počela da škljoca.

Sveta rekao da mu je zlo od pića i izleto u avliju. Od muke i strave nastavio da se znoji. Osetio rezak bol u predelu donjeg stomaka i na osetljivom organu. Zaželeo da

se isprazni i izbaci silno pivo i drugo piće. Tom prilikom primetio da je povređen i u strahu počeo da se zagleda.

I Svetina žena primetila da opasnost odnekud vreba, pošla za mužem i videla sve zlo.

—Kako da mi povredi alat ta benasta šuša, čudio se Sveta i stiskao zube! I gde naučiše tako da ljube te bedevije i čavke, a lovu znaju da uzmu ko da su odrasle u banci — stenjao i krijo sramotu od sveta. Međutim, od žene da sakrije nije mogao. Srećom, imao je ženu taj Sveta Senčanski ko pamuk meku. Donela mleka, kreme i čitavu malu apoteku da ga izleči. Ono jest da je pričala zaovama i komšinicama što se dogodilo njenom čoveku, al' ne da se jada i kuka, nego zbog saveta i efikasnijeg leka. A kad su joj ove zamerile što ga još i leči, rekla: — Ne bi ja, sejo, da mi on ne treba!

A Sveta danima razmišljao kako to baš njemu da se desi i da ga strevi, pa zaključio: ta bleša mora da je na onoj stvari imala stipse i drugih specija da mlađa i bolje izgleda! Da je znao, nikada se u tu vurdru ne bi zagledao... ni ovaj belaj ne bi doživeo... ni neprilike koje same po sebi dolaze...

(3) Kukuruz stigao za drugo kopanje. Za paore posla do mile volje. Ne možeš ih videti više ni nedeljom na ulici kako karte tuku, prave razne zafrkancije ili vode pametne divane. Samo uveče u seoskim birtijama, ili na čardama, sedi poneki mlađi i jači paor da popije i čuje da l' ima nekih novosti u selu: čija je krava otelila najbolje tele, žena rodila dete, da l' je ko umro il' strado...

Ne prođe ni nedelju dana, a Sveta Senčanski postala glavni u ovim pričama uz čašicu. Kažu, mnogo nadrljo: uhvatila ga žena na njivi pa ne pušta... ispašta grehe što je napravio »Kod bele butine«. Prvo ga dobro zalečila naročitim specijama i hajdučkom travom, koju je odnekud s brega donio deda Lazar, a onda rekla: — E, moj dilkešu, muškarično i pastuvu, da vidim šta znaš, umeš i možeš, pokaži se pred rodenom ženom!

Vrsta duga ko lenija, al' za dan sedam vrsta može se isterati... Pet puta je Svetu Senčanskog žena namamila na kraju vrste, nije dala oko da otvori, ni da jede sve dok nije susto i pobenavio. Na kraju je pristo da ženi glasno prizna i da se zakune: — Otpala mi ova moja rabota ako ikad budem više tuđe žene i bedevije pamprčio. I ova moja mi je mlogo i dosta za cela života.

Ko zna kako bi bilo na kraju sa Svetom Senčanskim iz sela M. da iznenada nisu naišli oblaci, da nisu zapucali gromovi. Sunce

je peklo i padala jaka kiša s ponekom ledenicom. Sveta i njegova žena su pohitali pod prikolicu traktora, gde Sveta, gledajući u nebo, glasno izreče svoje razmišljanje: — Eno, pogledaj gore na nebo, vrabice moja, odande pada kiša i led, to đavo ponovo tuče svoju ženu, a ona vrišti i plače nezadovoljna. Ja sam tebe dobro ispamprčio, a ti opet nezadovoljna! Ostaje mi jedino da i ja postanem đavo pa da te ošajdarim dobro po tim tvojim debelim guzovima, ovom mojom ručerdom k'o lopatom...

Posle ovih ozbiljnih reči svog muža, žena se uozbiljila, te krene kući baš u vreme dok je sunce padalo s one strane Fruške gore. Vozio Sveta svoj traktor, »rusa«, lagano prema selu, i razmišljao o životu: još malo pa će i pšenica da se skida i bostan će morati da prodaže u Zenici, Zagrebu, Zadru, Zrenjaninu, a i Novom Sadu..., a kada se novaca nafatira, kupiće kozu i jarca, je l' i na jarcu može da zaradi, svaki put kad ga pripustiš, deset iljadarki uzmeš, a ništa ne radiš... taman za trošak da popije pivo ili, ako ne godi, »tut—gut«. A da znate da taj »tut—gut« i nije tako loše piće, isto je kao pivo, a ne može da opije, ima i vitamina i minerala raznih, što je dobro za zdravlje i snagu, a snage nikad dosta za paora: orati, kopati, raniti stoku i ženu što bolje i češće zadovoljavati, ako oćeš da ti bude dobra domaćica i kuvarica.

(4) Usred leta godine osamdesete dvadesetog veka, ženu Svete Senčanskog spopala neka muka od utrobe: dobi jak apetit, za kiselim hranom volju, a čim bi nešto pojela, teralo je na povraćanje, izostade i mesečnica. Međutim, kao žena koja je već dva sina rodila, doseti se šta je snašlo. Razmišljala o kćeri i rekla čoveku, a ovaj samo kratko kazao: — Šta ja marim, na tebi je da odlučiš. Međutim, zbog velike dece odlučila da pobaci: prvo je pila neke čajevе, onda trljala sama donji trbuh, sedela nad vreloom parom... al' ono se zakačilo pa neće napolje.

Kod lekara da ide, bilo je sramota. Postala nevoljna i nevesela. Onda odlučila još neke »vežbe« da izvede: pela se na čardak i odatle skakala, posle je i sa slame skakala — ali ništa nije pomoglo: mesečnice nema, a njoj posle svakog obroka muka. Odlučila teret da diže iznad glave, dohvatila veliki kamen iza kuće pa dizala ga i spuštala dok nije sustala. Ubrzo je zabolio stomak: radovala se. Međutim, ništa... Bila jako ljuta na sebe i Svetu, na onu stvar i život uopšte. Čak se i na tavan pela i silazila više puta na dan. Sveti govorila da joj više za života ne treba i da joj ne prilazi! Skakala s praga udalj kao sportista, ogledala se i zagledala pred ogledalom sasvim naga. Dugo razmišljala i odlučila da ode kod baba—Velinke, da je ova očisti i tako skine sve brige s vrata. Kad je tamo pošla, o njenom slučaju su sve komšinice znale, sokolile je i držale stravu u stisnutim šakama.

Nakon ovih patnji i muka, Sveti žena nije dala da joj priđe, plakala i govorila mu grube reči. Ponašala se kao dete kojem su ukrali dragu igračku, iznenada i zauvek.

Kad je prošlo dosta vremena, pred samu jesen, Svetu žena ponovo zvala kod sebe. Ovaj brao kukuruz, orao duboko oranje, sejo pšenicu, tarupo, te za ženine prohteve nije imo vremena i govorio joj:

— Pusti me, ženo, da radim, nemam ja vremena za to, nek te pamprči ko oće i ko neće, ako može, imam ja pametnija posla od toga zafrkavanja i zajebancije!

Tako su prošle i rana i kasna jesen, kad u porodici Svete Senčanskog iz sela M. prirediše svinjokolj. Jela se kožura i pilo vino do same zore, a onda je Svetu ponovo žena namamila u letnjoj kuhinji, gde su topili čvarke i sekli slaninu od dve pole za dimljenje.

Deda Lazar je cele te jeseni skupljao lekovito bilje po bregu, hajdučku travu najčešće, je l' zlu ne trebalo, žene uvek treba lečiti il' snagom, il' čajevima, il' životom, koji tako brzo prođe da se učini ko veliki, lep ili ružan san.